

Cordura y Desmadre

Entre bastidors

9 reflexions

La dictadura ha sido desmontada en paz. Este es nuestro gran triunfo. Nos asomamos por los Pirineos y Europa nos mira sorprendida. Gozamos nuestra victoria e intercambiamos la mirada con la alegría a flor de piel.

Los acontecimientos políticos del país se empujan para tener un lugar en los medios de difusión. Estamos viviendo lo que hace muy poco no queríamos ni pensar, ya que por deseado estaba tremendamente lejos. Y lo que pasa es tan hermoso —aún no siendo todo lo que buscamos— porque sigue el camino irreversible que hemos trazado en libertad.

El presidente del Gobierno debe nombrar, a caballo de los votos, un nuevo equipo. Apabullado ante una agenda de trabajo sin horas en blanco y debiendo además interpretar su rol en los hechos históricos que se están produciendo. Para el presidente, al acabar la jornada, mil ojos tiene la noche.

Tarradellas llega a Madrid y se entrevista con Suárez. Luego con el Rey. Son contactos en la cumbre. Conversaciones que otra vez pudieron inspirar historias de política ficción. En la televisión de nuestros sobresaltos —a veces parece que está al borde del colapso informativo— el presidente de la Generalitat en el exilio ocupa largos espacios. Entre unas notas biográficas del honorable Josep Tarradellas se dice que el general Franco pidió su extradición. Catalunya toma cuerpo —al fin— en el primer canal nacional.

Y hablando del general. Cuando en julio de 1969, ignorando presiones y barriendo otros aspirantes bien arropados nombró sucesor a Juan Carlos (“Ya parió —dijo Carrero Blanco— nombrará sucesor al Príncipe antes del verano”) (1) puso —¿lo sabía?— una primera piedra. Año y medio después de su muerte, los españoles cimentamos. Y ahora mismo estamos levantando al compás real un auténtico monumento que será imagen de una nación libre y plural.

Mientras tantas cosas suceden anotamos, además, el fallecimiento de las ya desahuciadas cortes franquistas. Sólo treinta y cuatro años de cortes orgánicas. Casi nada. Todos recordamos las noticias de aquellos tiempos: “Las Cortes aprobarán mañana la Ley...”

La España madura y consciente ha emprendido el camino de la democracia. Así deberían entenderlo los que ahora se salen de madre y claman en el desierto. Los que a través de sus medios de difusión dicen no doblegarse a los dictados de la mayoría. Los ultras que no han visto escaño porque éste se obtiene sumando votos. Se empeñan en afirmar que vivimos una época prerevolucionaria. Los que se lanzaron a la arena con sus programas y no fueron oídos, pueden reconsiderar sus posiciones y volver a intentar dentro de cuatro años. Los que —ultras son todos— escogieron el camino de la sangre inocente, no volverán ni en cuatro años ni en cien. Ellos mismos se han marginado.

Los ampurdaneses, los catalanes, todos estamos dando una lección de “seny”. Sabemos lo que queremos y paso a paso lo conseguimos. Con tesón, con ilusión. Como siempre. España entera se irá convenciendo de esta realidad ahora que desde Madrid se están proyectando nuestros hombres y nuestras instituciones. Sin las ocultaciones de ayer.

Todo ha salido de unas elecciones generales. Alguien empieza ya a apuntar que quizás hayan sido las más libres de la historia de España.

Dimecres passat estava anunciada la representació, a la Plaça del Teatre, de “Lucrècia Borja o La vida d’una noia de bona casa o Els catalans a Roma”, adaptada i dirigida per Josep Antò Codina. El temps va ser plujós tot el dia, però els organitzadors els actors ho van voler tenir tot a punt per si a darrera hora es podia fer la representació, que només va poder durar uns vint minuts, tres escenes, perquè la pluja no amainava i es va haver de suspendre; la il·luminació i el so no funcionaven prou bé, re percutint tot plegat en l’ànima dels actors. El públic va correspondre a la bona voluntat de la companyia amb fermes aplaudiments tot i tenir les mans ocupades en aguantar el paraigua.

Creiem innecessari i inadequat fer la crítica d’una obra que no ha estat representada a la comarca; ara bé, l’obra ha originat una gran controvèrsia en el món teatral barceloní, de la qual s’han fet ressò els mitjants de comunicació i que per tant ha arribat fins a nosaltres. En Codina i la companyia n’han sortit malparats, però de fet la que se’n surt més perjudicada és la professió i de retruc l’afició que com sempre és qui paga els plats trencats. Nosaltres només voldríem afegir que qui vulgui anar a veure la “Lucrècia” en alguna de les tretze ciutats on encara es representarà es trobarà amb un gran espectacle: música, llums, colors, però potser hi trobarà a faltar a darrera de tot això un bon text.

Acabat l’intent de representació, parlarem amb en Codina que justifica els retrets que se li han fet en l’entrevista que li fèu el nostre company, i que es publica en altres pàgines, i en la qual contestà per la gironina Presència.

Aquestes converses i tot el que va passar dimecres a la nit juntament amb l’actuació de la companyia al Grec, m’han fet reflexionar sobre els següents punts:

—els directors als quals agrada fer diferents tipus de teatre sense limitar-se a un de concret, però sempre dins d’una línia definida, incloent-hi grans espectacles que anomenen festivalers

—els directors i actors que aprofiten, però no se n’aprofiten unes condicions determinades (actuacions, subvencions, etc.) per a poder viure de la seva professió.

—els directors que, no trobant els textos adequats a les seves idees, es passen al camp de l’escriptor, la qual cosa els surt molt malament.

—com n’és de difícil obtenir un èxit en el teatre i quant que es tarda per aconseguir-se’n un altre. Pensem concretament en l’èxit que va tenir el “Tirant”.

—que dividits que estan els professionals del teatre, fins al punt que es crea entre els crítics, els actors i els directors un antagonisme que fa possible que una obra sigui pitada el dia de l’estrena (“Lucrècia Borja”), o semisabotejada el dia de l’assaig general (com va passar en una altra), pels companys de la professió.

—que n’és de difícil per a un artista oblidar totes les enveges, rancúnies i diferències quan hi ha una feina bona i concreta a fer o quan és l’hora de solidaritzar-se amb una campanya.

—el públic de Figueres i comarca, que acudeix a una funció teatral a l’aire lliure, i amb pluja batent, i li costa tant d’anar-hi quan és un lloc tancat.

—el públic que només va al teatre per a demostrar el seu “nivell intel·lectual” o el que hi va recordant un èxit anterior de l’actor, el director o l’actor. Tots dos mostren al baix nivell teatral comarcal.

—el públic que es lamenta del poc teatre que es fa, i que és mateix que no va mai al teatre encara que sigui de franc.

I encara hi ha una desena de reflexions, a manera de conclusió: per a evitar suspensions degudes al mal temps, per a fomentar l’afició teatral, per a poder veure més teatre professional, per a poder augmentar la cultura teatral i rebaixar el preu de les entrades, Figueres necessita un TEATRE MUNICIPAL. Samsó Olivé

(1) “La larga marcha hacia la Monarquía”

Laureano López Rodó. Edit. Noguer. Barcelona 1977